

ОСВРТ НА ПРИКАЗ

Којим је Друг краљевачки песник Љубиша Мишић, изволео поближе нам описати књигу песама »Рамаћански висови« од Живодрга Живковића. Све ово, одиграло се у часопису »ПОВЕЉА«, број 4. из 1980. година.

Драги Серјошка, тек данас се докопах твојих стихова и паде ми на памет да кажем неку лепу реч о твом поетском делу. Признајем да те нисам разумео јер право да ти кажем и не волим поезију чак и кад се пева. Мој Серјошка, једина песма која ми је блиска и коју чак знам напамет, је: »Таши танана« од које зацми-здрим да ме данима боли глава. Ево и сад већ код другог слога кануше ми две сузе. Ах! Те моје емоције?!

Серјожа мој, опрости што шапућем, морам нешто да напишем о твојој поезији, мада знам да ништа незнам али ре-позме образована и духовита човека не сме доћи у питање. Нико ме ни реч! Овде ме сматрају интелектуалцем. Серјожа! Знаш да ћу лупати глупости али немам чиме да се стидим. Слушај ово, лепо звучи! Бар је неразумиво и неписмено:

„Серјожа, прочитах твоју песму о Жутој кучки и морам ти признати да си ми осећајни свет разбуцао у парампарчад. Свих својих кучића сам се сетио а за Зељовом сам се Најметафизичкије осећао. Рудиментарни рефлексии мог генетичког хаоса спојише ме са мојим Зељовом а по занимању домаћи пас у трасцедентним сверама моје Тајне. Ах! Како ми Кербер беше драг! Ах како ми дираше Нерв, мој Зељов плав. Серјожа! Зашто ниси све песме писао о кучићима јер данас, у ери потрошачког менталитета кад се кучићи купују на све стране и кад немаш песника да би нешто умео да напише о њима, ти би мој Серјошка био песник број Један.

Боже? Серјожа, тек сам сада упознао своје куче. Како си само, Серјошка смело закорачио у Онострано и сировито узбуркао Метафизичке законитости и параграфе. Како си само успео да људским, смртним очима видиш ТАЈНУ?! Кажи ми како? Како виде Пророчицу где ритуално извија кучове над живим телом мртвог Зељка! (У оригиналу, стоји: „мртво тело мртваца“). Драго ми је што ми је Зељов био тако лепо васпитан па није мртвим телом мрдао у Авлији пред Пророчицом пре него га понесу пут гробља. До душе, Зељов је знао да и у овом савременом свету пуном материјалистичких законитости и параграфа Мртав не прди. Серјожа! Вади те што поезију своју градиш на фолклору и митологији народних маса. Свића ми се и то што пре него напишеш песму, повадиш речи и појмове из митолошког речника и то нам онда сервираш у милозвучју у једном бетовенском складу да те слатки Серјошка, ни сам Цар Душан Силни или ти пак велечасни Јоаким Жички не би разумео и свака жива душа пред твојом песмом морала би да СРНЕ (падне).

Серјошка! Не могу даље. Плачем СЕРЈОЖА; Хтео сам да напишем нешто паметно о твом делу. Не и не! Не умем као наш чувени критичар, приказивач, песник, есејист, гитарист, бубњар, лингвист, философ илити мудрац Љубиша Мишић. Како је он само овом свету где песника сем њега нема, приказао свог колегу песника Живодрга да сам се ја ПРЕДСТАВИО.